

Shonin 1

af T. H. Bohr

Hvem er du?

af T. H. Bohr

Eventyret begynder...

Den automatiserede analyse af værket med henblik på at opnå information især om mønstre, tendenser og sammenhænge ("tekst- og datamining") er forbudt.

© 2026 Tobias Hardis Bohr

Redigering & Korrektur: Tobias Hardis Bohr

Forlag: BoD · Books on Demand, Strandvejen 100, 2900 Hellerup, bod@bod.dk

Tryk: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hamburg

ISBN: 978-87-4309-153-0

Shonin 1

"Det er i mørket, vi finder os selv."

"Hvem kan jeg blive, og hvor skal jeg hen? Hvis jeg har en skæbne, hvordan finder jeg den så? Spørgsmål, der ikke betyder noget, hvis du virkelig er fri. Det eneste, der holder jer fra at flyve, er frygten for at miste jer selv."

"Åbn øjnene drenge og piger - kom op og stå. Gå over og skyl jeres ansigter, det har været en lang dag." De rejste sig langsomt og gjorde som Daiko sagde for at bevæge sig hen mod fontænerne med løbende vand. Der var stille blandt dem, en blanding af ærefrygt og sand frygt for deres lærermester hang i luften. Alle eleverne havde respekt for Daiko, når de var i templet. Man talte kun, når man blev spurgt, og gjorde ellers, hvad der blev sagt.

Bagerst i køen til at få en tår at drikke stod en dreng stille og ventede. Stadig halvt i meditation med åbne øjne tænkte han faktisk ikke rigtig på hverken at skylle sit ansigt eller at få noget at drikke. Hans storebror var et par dage før blevet sendt til grænselandet, og nu stod han selv og var i træning som arya.

Det var en ære at blive arya, en sjælekriger. Sådant havde det i hvert fald været før i tiden. Nu til dags var der ikke så meget andet for aryaerne at tage sig til end at patruljere de sydlige regioner for omverdenens mindre potentielle farer. Der havde eksisteret fred i de sydlige lande i mange årtier nu, og de lurende farer bestod sjældent af andet end amatør lignende tyveknægte og forvirrede vilde dyr.

Da de andre havde fået deres at drikke, bevægede den stille dreng sig op mod vandfontænerne. Han tog hurtigt en tår, listede ud af templet, over i omklædningsdojen og begyndte at klæde om, for at kunne tage hjem hurtigst muligt. Han pakkede de ældgamle, grå traditionsrige arya-klæder ned i sin taske og tog sit normale tøj på, inden han smuttede ud igen uden at tale med nogen af de andre. Det var stadig en af hans første dage i templet, og han var ikke tryk ved alle de fremmede ansigter.

"Undskyld, dig der!" råbte en af drengene bag ham, til hans overraskelse, da han endelig var kommet ud i det fri, "du har glemt din taske!" Shonin opdagede, at han i sin trang til at komme hurtigt ud, havde glemt at tage sin taske med sig, efter han havde pakket den. Han vendte om, i frygt for nu at skulle være social, for at gå tilbage og hente sin taske, men da han

rakte ud efter den, trak drengen den til sig. Drengen, som var kommet ud med Shonins taske, var en lidt bredere brunhåret knægt. Shonin havde ikke lagt mærke til ham før nu, men drengen havde tydeligvis lagt mærke til Shonin. "Er det rigtigt, at din storebror tog til grænsen i sidste uge?" spurgte han. Shonins storebror Kenshi var en af de mere kendte ansigter i templet, som var blevet udvalgt til at patruljere helt ved grænselandene, og det var ikke noget, man tog let på i templet, selvom verdenen omkring templet måske ikke længere anså aryaerne som dens endegyldige beskyttere. Shonin følte ikke rigtig for at tale om det, så han smilede bare til drengen, sagde pænt "tak" og trak sin taske til sig, inden han tog den over skulderen, uden rigtigt at kigge drengen i øjnene. Han havde egentlig ikke nogen ambitioner om at blive en arya, eller at skulle til at få nye venner, ikke lige nu. Mest af alt ville han bare gerne have sin storebror tilbage, og komme hjem hurtigst muligt så han kunne være lidt alene.

Han vendte om, efter han havde taget sin taske til sig, og gik tilbage ud imod tempelgårdens store åbne udgang. Himlens varme lys strålede ned over Sovannah-dalen, og et orange skær flød hen over de små græsbelagte sletter. "Hey mand, vent!" blev der igen kaldt efter Shonin, da han var trådt ud af templets område til de mørkerøde stier ude foran. Den samme dreng, der havde givet Shonin hans taske, havde indhentet ham på vej ud af pladsen. "Jeg skal samme vej, skal vi ikke følges?" spurgte drengen entusiastisk. Han rakte hånden ud mod Shonin, "Jeg hedder Ciman." Shonin ville egentlig hellere være alene, men hvad kunne det skade at følges med ham, tænkte han. Nu havde han trods alt indhentet Shonin

igen, og Shonin følte ikke, at han kunne ignorere ham to gange, så han tog imod drengens udstrakte hånd og introducerede sig selv.

De begyndte stille at gå hen ad stierne ude foran templet ned forbi skoven, hvor skolen kom til syne henne over de græsbakkerne, ved siden af skoven. Bag skolen lå byen, som kunne ses nede for enden af bakkerne. Fujii var en lille by på kanten af den større by Daido. Den lille forstad lignede en lille gammel by i forhold til store Daido, som lå ovre på den anden side af floden, der opdelte de to byer. Begge byer var omringet af bjerge og grønne områder, hvilket førte til, at den nærmeste by lå godt en halv dags kørsel med toget herfra.

Drengene passerede skolens lange, blege bygninger, hvilket fik Shonin til at tænke på, at han skulle starte igen i morgen efter ferien. "Glæder du dig til i morgen?" spurgte Ciman og afbrød Shonins fjerne tankestrøm. "Tja, det gør jeg vel," svarede Shonin, uden helt at mene det, mens de gik langs skolens åbne område. Området var kæmpestort, og lå helt alene herude ved skoven og de grønne bakker. Bygningerne var ældre end resten af byen og var aldrig rigtig blevet renoveret, nok fordi de havde så stor betydning for byens indbyggere. Det gjorde også, at skolen føltes som et helt andet land i forhold til resten af byen, syntes Shonin. Bygningerne virkede klogere, som om det var meningen, at man skulle lære her. Skolen var også et sted at lave ballade, hvilket nok var modsætningen til dens egentlige formål, men sådan blev det, og et sted at få nye venner, selvom det ikke lige var Shonins spidskompetence.

Da de havde passeret skolen, nåede de den gyldne bro for enden af skolens område. På den anden side af broen lå først byens mere udsatte del, yderområdet, som det blev kaldt, inden den indre by, hvor Shonin boede, lå. Yderområdet var primært et område af byen, hvor de folk, som ikke havde råd eller mulighed for at bo i den indre by, boede. Hvor størstedelen af husene var alt for små til antallet af mennesker, og folk ikke havde meget andet at lave end at stå udenfor og snakke med deres naboer dagen lang. Shonin tænkte tit på, at byen ville have godt af mere lighed blandt befolkningen og deres ressourcer, men hvordan man lige skulle ordne det, det var en helt anden sag.

"Mit hus ligger her," sagde Ciman til Shonins overraskelse, da de havde passeret den gyldne bro og var kommet et lille stykke ind i yderområdet. Han vinkede farvel og drejede af ned ad en lille sti mellem to rækker af små huse. "Vi ses!" vendte han sig og råbte til Shonin. Shonin vinkede igen, forvirret over, at Ciman boede her, fordi han virkede ellers som en utroligt glad fyr og ikke ligefrem en fyr, der kom her fra yderområdernes til tider barske omgivelser. Han tog sin hånd til sig, efter Ciman var gået til sit, og så gik han selv videre ind mod den indre by. Han forlod yderområdet efter et stykke tids gang og nåede så Fujiis mere civiliserede gader. Her var der lagt sten på stierne og butikker omkring hovedgaden. Bygningerne så her nyere og mere tilrettelagt ud end dem i yderområdet. Han gik langs hovedgaden og studerede de mange butiksejere og travle folk, som skulle hjem fra arbejde på det her tidspunkt af dagen. Han så udover husene og de mindre templer ned mod den store flod, som Daido

lå på den anden side af. Daidos høje bygninger rakte langt op i horisonten på den anden side af floden, og Shonin tænkte altid over, hvad folkene fik tiden til at gå med i den store by. Der måtte være gang i den hele tiden, tænkte han.

Lige inden han nåede vejen, som han skulle af, for at komme op til sine forældres hus, kom han i tanke om, at han havde lovet sin mor at tage fisk med hjem til aftensmaden. Så inden bakketoppen, hvor hans forældres hus lå oppe mod enden, drejede han af og forsvandt ned mellem nogle små sidegader, ned mod havnen. Selv som 18-årig var han stadig ikke blevet for voksen til at løbe ærinder for sine forældre, åbenbart. Efter et par hurtige skridt gennem velkendte små stier ankom han til havnen. Et dejligt åbent område, hvor der var plads til at udfolde sine tanker. Her sad Shonin tit, kiggede udover vandet og tænkte på, hvad han skulle bruge sin tid på. Nede for enden af havnen lå fiskehandleren helt ud til vandet. Han gik direkte derhen for at finde de billigste og lækreste fisk, han kunne. På vej derhen hørte han to fiskere tale om et gigantisk dyr, der nærmest havde sænket deres båd her i floden, da de var ude på en eftermiddags fisketur. Det fangede hans interesse i et øjeblik, indtil hans mave rumlede, og han blev mindet om, at han var sulten, så han gik videre ind hos fiskehandleren. Derinde, bag disken, sad en kæmpe tyk mand og kiggede surt på Shonin, som om hans butik var lukket, og ingen var velkomne. Men den var åben - det stod der i hvert fald på skiltet, på døren. "Hej" sagde Shonin, da han trådte ind i butikken, og en lille klokke over døren ringede. Han gik direkte op til fiskehandleren, og vidste allerede, hvad

han skulle bruge, "Jeg vil gerne bede om to tykfisk," sagde han målrettet. Tykfisk var, som navnet hentydede, tykke og fulde af fedt, men de smagte fantastisk. De to fisk blev hurtigt slynget over disken, og fiskehandleren stak sine store hænder frem for at modtage betalingen, uden at ytre så meget som et eneste ord. "*Sikke en stemning,*" tænkte Shonin. Han vidste godt, at fiskerne og fiskehandleren var specielle, og at man skulle passe på at rende rundt nede ved havnen om aftenen, men stemningen herinde var alligevel altid overraskende dårlig, selvom han havde været her før og godt kendte til den aldrig smilende fiskehandler. "*Her er pengene, din tykfisk,*" tænkte han, men han nænnede dog ikke at sige det højt. Han gav bare fiskehandleren de små skinnende sølvmonter, tog imod fiskene og var hurtigt ude ad døren igen. "Tak, hehe" gryntede fiskehandleren, inden Shonin nåede ud, "Dejligt med drikkepenge," men Shonin orkede ikke at gå tilbage og få hans overskud igen.

Solene på himlen var på vej ned, da han kom ud, så han tænkte, at en genvej nok ville være det smarteste, hvis han skulle nå hjem til tiden. Og genveje var lige sagen, dem kendte Shonin alt til. Der lå netop en her nede for enden af havnen. Over to hegn, igennem et lille buskads, og så kunne man gå gennem træerne, op ad bakken, direkte op til hans forældres hus. Så det gjorde han, smed hurtigt fiskene i tasken og så af sted.

Da Shonin nåede bakken op imod hans forældre sænkede han igen farten, for lige at mærke det frie livs sidste luft, inden han var helt hjemme igen. Det lille hvide hus kom til syne oppe ad bakken, og selvom Shonin var

træt efter hans træning i templet, følte han altid at han godt lige kunne bruge lidt længere tid udenfor, inden han skulle hjem og være indendørs resten af aftenen. Hans forældres lille hvide hus lå stille og ventede på ham, blandt de allersidste på bakken, så Shonin tog et sidste kig udover Fujii inden han drejede af og gik hen imod hoveddøren. Han trak i døren og i det øjeblik han trådte ind, blev han mødt af sin mor og lillesøster, som imødekom ham i indgangen. "Jeg skyndte mig, mor. Jeg skulle også lige have de der fisk med, som du bad om," sagde han helt automatisk. Deres bekymring, siden han var kommet lidt senere hjem end normalt, ændrede sig dog hurtigt til smil, da de så ham, og krammede ham begge med det samme. "Nu var du ikke ude og lave ballade vel?" spurgte hans mor, med lidt glæde i stemmen over at se ham. "Nej nej, mor," svarede Shonin, han kendte rutinen. Også selvom, at han kun kom en halv time for sent hjem, skulle hans mor, som sædvanlig, fortælle ham at hun var bekymret og at det var farligt at være ude om aftenen alene. Shonin var dog ikke enig i at aftenen var farlig. Aftenen og natten var faktisk det sjoveste tidspunkt på dagen, mente han. Mørket gav ham på en måde ro, en ro han havde svært ved at finde på andre tidspunkter af dagen. Han gav dog bare sin mor ret, så han kunne få lidt fred og komme ind på sit værelse og ligge lidt, inden det var tid til aftensmad.

Hans søster havde lavet et maleri, som han lige skulle se, inden han nåede sit værelse. Hun havde brug for at være meget omkring Shonin, efter deres storebror var rejst, kunne han godt mærke. Han prøvede at give hende så meget opmærksomhed, han kunne, men det var også svært, for han havde

brug for at tænke over det hele alene, inden han helt forstod hvordan han havde det. En aften i stuen med familien var hyggelig, men også nok til at drive ham halvt til vanvid. Han følte ikke helt, at han hørte hjemme indenfor, med et tag over hovedet.

Da han trådte ind i stuen, efter at have ligget lidt på sit værelse, blev han mødt af sin fars besynderlige måde at bekymre sig på, "det var på tide, min dreng, timerne var ved at blive sene". Hans far var altid lidt hård i tonen, men det gjorde egentlig ikke Shonin noget, han kunne godt se igennem det. "Rolig nu, Anzan," skyndte hans mor at afbryde, "han skulle også købe mad på vej hjem. Jeg har taget den med ham." Hans mor Kannika, som hendes navn betød, var pæn som en blomst både inderi og udenpå, men når det kom til at have autoritet, så var der ikke meget af det. Shonin følte egentlig heller ikke, at han behøvede beskyttelse fra hans fars befalinger. Han kunne godt lide, at de var forskellige.

Til middagen, efter hans mor havde stegt de to tykfisk og lavet en kartoffelsalat til, var stemningen en smule trist. Det var et tidspunkt, hvor familien kunne mødes, diskutere og grine af de ting, som dagen havde tilbragt dem. Samtidig var det dog også et tidspunkt, hvor der var meget tid til at fordøje de ting, som skete omkring dem. Det ugentlige nyhedsbrev fortalte ikke om meget andet end åbningen af en ny glødestensmine, og få ligegyldige nyheder fra Daido, men Shonins storebror var stadig rejst til grænsen, og det var svært for hele familien, uanset hvor stolte og glade for Kenshi de nu var. Shonins lillesøster Cahya

var som sædvanlig hurtig til at sige det, som alle tænkte på, "Jeg savner Kenshi," konstaterede hun. "Jeg ved det godt. Også mig, skat," svarede mor Kannika hurtigt. Det var sådan, alle middage hele den sidste uge var begyndt, så hun vidste hurtigt, hvad hun skulle svare til Cahyas bekymrende ytringer om Kenshi. "Det skal nok gå, Cahya," svarede Shonin, uden helt at vide, om han egentlig snakkede til sig selv eller hende. Nogle gange kunne det berolige ham at være beskyttende over for de andre. I virkeligheden savnede de dog alle Kenshi. Kenshi var lige blevet 23 og var nærmest aldrig hjemme, fordi han enten trænede som arya eller var ude med sine venner dagen lang. Han havde altid haft en beskyttende ånd, som, om han var hjemme eller ej, gav familien en følelse af, at nogen passede på dem. Den var væk nu, og det var hårdt for dem alle. Far Anzan sagde det ikke rigtigt, men Shonin kunne mærke, at han også savnede Kenshi. Han var mere stille end normalt. Hans måde at komme ud med det på var at brokke sig over de rige lande i vestens måder at håndtere alle deres ressourcer på, specielt deres kæmpe overskud af glødesten. Hele verdens energiresource kørte efterhånden på forbrændingen af glødesten, og de rige lande i vesten var ikke meget for at dele ud af deres.

"Så er maden klar," skyndte deres mor sig at sige, for at lette stemningen, "det er nogle flotte fisk, du har taget med hjem Shonin. To tykfisk med masser af kød på. Tag nu for jer, unger. Det smager godt, og det er sundt!" Shonin og Cahya skyndte sig at slås om gaflen til at tage fiskestykkerne med. "Ha!" sagde Cahya højt, da hun fik fat i gaflen først og tog to store

stykker fisk. Hendes øjne lyste op, i det hun fyldte tallerkenen med mad og slubrede det i sig. Shonin gjorde det samme, så mor Kannika og til sidst far Anzan. Hverdagens problemer blev ofte glemt, når der endelig kom mad på bordet. Shonins mor prøvede at snige de sædvanlige "hvordan går det?" og "hvad laver I for tiden?" spørgsmål ind under middagen, men Shonin vidste ikke helt, hvad han skulle svare, så det blev oftest til en kørende samtale mellem hende og Cahya. Ham og hans far sad i mellemtiden i stilhed og nød deres fisk med kartoffelsalat.

Efter aftensmaden, da familien havde spist og gjort rent, strøg Shonin ind på sit værelse og lukkede døren. Et aftenritual han efterhånden gjorde brug af hver aften. Mørket havde lagt sig over den lille by, og Shonin kunne fra sit vindue på værelset se udover nogle af træerne, som dækkede over floden, der som en blå mur adskilte Fujii fra Daido. Han kunne høre, at de andre sad inde i stuen og snakkede, mens han drømte sig væk på sit værelse. *"En by af uendelige muligheder"* tænkte han, mens han dagdrømte om livet i Daido. Byen virkede altid så fuld af liv, i hvert fald set herfra. Han anede ikke, hvad han skulle bruge sin tid på, eller hvad han ville lave fremover, men ideen om at have mulighederne for at kunne blive hvad som helst var tiltrækkende, og sådan lod det til at være i Daido. Shonin havde altid haft mange hobbyer, men de havde aldrig varet længe ved, og det var også begrænset hvad man kunne få tiden til at gå med, her i Fujii. Hvis noget var kedeligt, blev det umuligt at tage sig til, hvilket mindede ham om skolestart i morgen, igen. Han skulle starte på en ny årrække, som det hed, efter en lang ferie, hvilket også betød, at han ikke kendte nogen af

dem, han skulle starte i klasse med. Som med hans hobbyer havde hans venskaber i skolen aldrig rigtig været ved, og nye ansigter gjorde ham ikke tryk, men han skulle nok finde en måde at kunne gemme sig lidt og holde lav profil, det var han efterhånden regionsmester i. Nu var han også en arya, hvilket han var nødt til at fokusere på, i hvert fald ifølge hans far, som også var gammel arya fra en tid, hvor det betød meget mere end det gjorde nu. Det var egentlig også derfor, at Shonin var blevet valgt, fordi mange af mændene i hans familie, inklusiv hans far og storebror, havde været kendte aryaer i byen. Det gav efternavnet Aaryavir en vis klang omkring i byen og oppe ved Sovannah-dalen, på den anden side af bakkerne, hvor det store tempel lå. Shonin havde dog ingen ambitioner om at blive kriger. Det sagde ham faktisk intet at skulle kæmpe, ikke engang for ære. Han ville gerne beskytte sin familie og regionen for dens sags skyld, men at slå var ikke lige hans kop te. Han ville bare gerne ud at se verden og de forskellige regioner. Der måtte være så mange andre områder og forskellige mennesker end dem, der befandt sig i Fujii og Daido. Daido havde han set et par gange, med skolen eller på tur med sin familie. Det var sjovt nok at se Daido, som var helt anderledes fra Fujii. Bygningerne var større, mere moderne, og menneskene havde altid så travlt derovre, som om der hele tiden var noget, de skulle nå. Det var også spændende, men han ville også ud, hvor han ikke havde været før. Til nogle nye byer eller ud og se den vilde natur omkring byerne.

Det var mere eller mindre blevet forbudt at tage på egen hånd ud til de vilde områder omkring i sydregionen. Naturen og de dyr, der levede

derude, var fredet. Hvis man tog derud, var det på eget ansvar, hvilket gjorde, at mennesker for det meste holdt sig derfra. Det samme gjaldt for de vilde områder i østregionen, havde Shonin hørt. Der var det også en del farligere at opholde sig. Vestregionen var kun for de allerrigeste med al deres byggevanvid og nye teknologier. Nordregionen var efterhånden blevet for uforudsigelig at opholde sig i, og der var alligevel altid frysende koldt deroppe. Derfor havde Shonin ikke været ude at se meget af verden, og det gik ham på. Fare, mystisk natur og skræmmende væsener gjorde ham ikke rigtig bange, blot mere nysgerrig.

Hans dagdrømme blev pludselig afbrudt af hans mor og lillesøster, der kom ind og ville sige godnat. Han krammede hurtigt dem begge og sagde godnat. Hans mor vidste godt, at Shonin var oppe den halve nat, så hun havde for længst droppet at tvinge ham i seng. Hans far råbte bare godnat fra stuen og gik hurtigt i seng efter. Shonin lagde sig i sengen igen, efter han havde gjort sig sengeklar, men han var langt fra at sove. Stilheden og mørket gav ham ro til at udfolde hans fantasi - et sted hvor han kunne drømme sig lige hen, hvor han ville og være lige den, han gerne ville være. Han havde tit tænkt på at blive ingeniør, så han kunne bygge en eller anden form for et flyvende køretøj eller noget. Måske et flyvende tog, som kunne bære ham på tværs af verden og gennem de forskellige regioner. Det krævede ikke mere end bare at tænke på det i to sekunder, før han var ombord på toget, langt over byen. Så over Sovannah-dalen, og til sidst oppe hvor ingen kunne nå ham. Under ham var alting og over ham var ingenting. En ro fyldte hele hans krop, og han vidste ikke længere helt, om

han sov eller ej, indtil han til sidst faldt helt til ro.

Pludselig landede han ved siden af Kenshi, blandt 100 fjender og 100 grulanger, et væsen han kun havde hørt om og egentlig ikke vidste, hvordan de så ud. Uhyggelige var de dog, og der var mange, måske for mange til at han kunne overvinde dem, men han ville ikke give op. Med ét fløj han op i luften, vendte om i skyerne, og med lysets hast fløj han tilbage mod jorden. Da han ramte jorden, skød en mur af energi og lys ud til alle sider, som med ét dræbte al ondskab i området. Tilbage stod han og Kenshi. Kenshi kiggede begejstret på ham, "tak, Shonin. Du har reddet mig," sagde han. Så igen, "Tak, Shonin." Nu med et lidt koldere udtryk i ansigtet, "Shonin...," og til sidst skreg han, "Shonin!... SHONIIIIINNN!!"

Med et sæt vågnede Shonin til sin mor, der stod og ruskede i ham ved sengekanten, "Shonin, du skal op. Skolen åbner om en time. Det er første dag i det nye år og du må ikke komme for sent". Shonin gned sig i øjnene og rejste sig op på sengekanten. Solene var på vej op samtidig. En blanding af sejrslust over at have reddet Kenshi, skuffelse over at det bare var en drøm og ungdomssløvsind, gjorde, at han nærmest ikke var sig selv, før han stod ude i spejlet og børstede sine tænder. En dreng med krystalblå øjne og kulsort hår kiggede tilbage mod ham i spejlet, lige så nervøs for at starte i skole som Shonin selv. Han prøvede ikke at overtænke situationen, så han rystede det af sig, tog et bad, kom i tøjet, hentede sin mad og så var han hurtigt på vej ud ad døren. Hans far og søster stormede forbi ham på vej ud. De havde altid så travlt, tænkte han,

det havde han ingen grund til, det var bare skole jo. "Vi ses!" råbte Cahya og tog sin fars hånd, inden de gik ned af bakken mod Fujii. De vidste godt, at de ikke behøvede at vente på Shonin. Han havde brug for lige at gå lidt alene, og samle tankerne, inden han nåede skolen. Han glædede sig på ingen måde til at skulle møde nye mennesker og være social. Lige så glad og eksplosiv, han kunne være, når han var omkring mennesker, han kendte godt, lige så stille og fanget i sit eget hoved kunne han være, når situationerne var ukendte, og det vidste hans mor godt, der lige fangede ham på vej ud. "Det skal nok gå, Shonin. De andre er også nye. De er lige så uvante til situationen som du er," sagde hun og prøvede at berolige ham. "Jaja, jeg ved det," sagde han, vinkede farvel til hende og trådte ud ad døren, det skulle jo gøres. Selvom han var glad for hans mors trøstende ord, så hjalp det egentlig ikke lige nu. "Vil du ikke på vej hjem købe noget lækkert at spise og drikke med fra kiosken? Så fejrer vi sammen jeres førsteskoledag," nåede hun lige at kalde ud ad døren, inden Shonin drejede af stien ned mod byen. Han nikkede og smilte, mens han forsvandt ned ad bakken. Hans mor vidste, at give ham opgaver ville distrahere ham fra at tænke for meget over skolen, og det hjalp ham også, i hvert fald lidt endnu. Han gik hele vejen gennem byen, og tænkte kun på de ting, han kunne købe hos kioskmanden Banko. Rød frugtkage, salte lakridsstænger eller Bankos hjemmelavede lillyblomstsft. En saft, der skiftede farve hver gang man tog en tår af den. Det var altid godt at tage til Banko og se, hvad han havde på lager af finurlige ting og sager. Med tankerne på Banko og hans kiosk var Shonin hurtigt nede af bakken og på

vej hen ad Fujii's smalle gader, mod skolen.

Fujii var heldigvis en lille by, der primært bestod af små forstadsstier mellem husene, templerne og de butikker, der lå på gågaden. Så Shonin kunne hurtigt komme til skolen uden meget besvær, nærmest kun et kvarters gang fra hans forældres hus. Mens han gik gennem byen, så han de andre børn, som også var på vej i skole igen efter den lange ferie. Nogle glædede sig, og nogle så nervøse ud, som Shonin selv. I det mindste var han ikke den eneste.

Da han ankom til den gyldne bro på den anden side af yderområderne, måtte han lige stå og observere lidt. Det var lang tid siden, han havde været i skole, og nu skulle han op i de ældres rækker. Nye områder og nye bygninger, som han ikke havde set før. Skolen stod som med dens lange lyse bygninger, med skoven til venstre og de grønne græsbakker til højre. Bag skolen hang solene og varmede den orange himmel, og under den Sovannah-dalen, hvor Shonin også skulle til Samatha-templet og træne som arya senere. Noget, som han egentlig hellere ville fokusere på lige nu. Hvis der var noget, han hadede mere end at slås, så var det at skulle starte i en ny klasse. Som han trådte hen over den gyldne bro, begyndte der at dukke flere og flere elever op på siden af ham. Han prøvede at overbevise sig selv om, at det nok skulle gå, mens han gik hen over de skinnende brosten, der fyldte den gyldne bro.

Skolen bestod af tre inddelinger, de yngstes, de mellemstes og de ældstes, selvom de forskellige årrækker også delte klasselokaler, som lå hulter til

bulter oven i hinanden. Mens han kom tættere og nærmede sig den store plads ude foran skolen, havde eleverne og lærerne samlet sig for at byde hinanden velkommen efter ferien. På et podie længst ovre mod skolen kunne han se rektor, og lederen for de ældre elevers område, gøre klar til at holde sin velkomsttale, i hans signatur blodrøde jakkesæt og lange røde frakke. Han havde kun været rektor i nogle år nu, men eleverne kendte efterhånden godt hans overflødige og alt for entusiastiske måde at være på. Han udstrålede overdreven dramatik, som han stod der på podiet, og hans velkomsttale ville helt sikkert blive alt for meget, tænkte Shonin.

”Ehm EEEEEeehhhhmmm!” udbrød rektor, Hr. Genko som han hed, pludselig, imens Shonin fandt plads blandt nogle af de andre elever nede bagerst på den store åbne plads foran skolen. ”Velkommen! Velkommen til endnu et år på Zendo! Fujiis allerbedste skole... måske også fordi det er den eneste vi har HAHA!” skreg han. Stilheden som den vits efterlod sig gjorde, at man rent faktisk kunne høre græshopperne i græsset svine den til. ”Nå, jaja. Hårdt publikum. Velkommen til jer alligevel. I år bliver et specielt år, unger! Vi vil i kantinen servere kage hver fredag, som en del af den nye madordning, så mon ikke at I rent faktisk i år kan tage undervisningen lidt seriøst, I små ballademagere!” råbte han højt ud mod eleverne. Han smilede stort og bredt men modtog stadig ingen latter for hans latterlige forsøg på humor, udover fra de få der glædede sig over den nye kageordning. ”Bag mig står lærerstaben, som vil undervise jer i de fag, som I skal have i år. Dermed skal dem som rykker op i de mellemste rækker, og dem som rykker op i de ældste rækker, altså, som sædvanlig,

forberede sig på at få nye undervisningsfag men det hører I mere om fra lærerne selv. Og med det vil jeg så byde velkommen til de nye lærere her på skolen!" sagde han og svingede dramatisk armene for at pege på lærerstaben bag ham. De nye lærere trådte frem bag Hr. Genko, som han én efter én udpegede og introducerede. Den ene lærer så mere kugleskør ud end den næste. Shonin lagde specielt mærke til de tre lærere, der skulle undervise ham hos de ældste årgange. "Byd gerne velkommen til Hr. Gib, som underviser i Teknologi og Historie på skolen!" kaldte Hr. Genko. En gammel mand med gråt hår, åben grå kittel og gigantiske grønne briller trådte frem og vinkede til eleverne. Shonin tænkte, at han mest af alt lignede en vanvidsmand, som hørte til på et laboratorium, men han havde alligevel en selvsikkerhed der strålede igennem hans underlige valg af kluns. "Derudover har vi Fru Mandalin som skal undervise jer i naturhistorie og planteliv. Så hvis I er bange for at blive bidt af et farligt dyr eller at stikke jer på en farlig plante, må I hellere holde jer væk hehehehe! Selvfølgelig vil undervisningen ikke være farlig men den vil være praktisk, så bered jer på det. Fru Mandalin, vil du træde frem og vinke til eleverne!" sagde Hr. Genko. En stor, stærk, korthåret dame trådte frem, iført en stram kortærmet, tydeligvis brugt, trøje og brede brune bukser, og vinkede til eleverne. Hun så egentlig meget flink ud, tænkte Shonin, men hun så ikke ud som om man skulle lægge sig ud med hende. "Til sidst har vi vores nyest tiltrådte lærer, selveste Hr. Lek Bonshi!" råbte Hr. Genko og viftede dramatisk mod den store mand. Ham vidste Shonin godt hvem var. En eks-arya-kriger, der var blevet smidt ud af templet

fordi han var for voldelig og ikke kunne give slip på arya-krigerens gamle traditioner og normer. Rygterne gik på, at han havde tævet hans lærermester, eller roshi som det hed, adskillige gange oppe i templet fordi han ikke ville lade dem patruljere byen og naturområderne omkring byen. Det hørte til i fortiden, at aryaerne havde den slags magt. Nu var det at være en arya, som sagt, mere end hobby man tog sig af end en hær af krigere. Det sidste Shonin havde hørt til ham var, at han enten var blevet skør, dræbt eller levede ude i naturområderne østpå, blandt dyrene. Her stod han dog i et skyggesort jakkesæt – en kæmpemand uden et eneste spor af humør i ansigtet. Hr. Lek Bonshi følte heller ikke lige for at stille sig frem og vinke til eleverne, så han stod bare og skurede kynisk udover dem alle. "Ja, okay" afbrød Hr. Genko, da han så at Hr. Lek Bonshi ikke gjorde meget for at imponere eleverne på sin første arbejdsdag, "Hr. Bonshi er jeres underviser i magiske kræfter og artefakter, og jeg er sikker på at han vil tage rigtig godt imod jer". "Derudover vil jeg bare lige sige, at hvis I, de ældre elever, har spørgsmål eller brug for hjælp, er det en af disse lærere, eller mig selv, I må henvende jer til. Med disse ord vil jeg sende jer ind i klasserne. I kan finde jeres tilknyttede elevgruppe på tavlerne inde i hovedbygningen ved kantinen. Nyd jeres første dag på skolen og pas på hinanden derude. Husk - vi har kun hinanden, god dag til jer alle, mine små venner!" råbte Hr. Genko ekstatisk og trådte ned fra podiet. Med store armbevægelser viftede han eleverne og lærerne hen imod hovedbygningen, inden han svingede sin lange røde frakke omkring sig og selv gik derhen af. I det Shonin begyndte at bevæge sig med

strømmen, var der en hånd der lagde sig på hans skulder, "Shonin, er det dig?" spurgte en stemme bag ham. Shonin vendte sig og så Ciman, som han havde mødt oppe i templet i går. "Hey, Ciman" sagde Shonin, med en dinglede frygt i kroppen, da han nu udover at skulle starte i skole, også skulle socialisere med sin nye ven.

Eleverne fulgtes tæt efter lærerne, igennem skolens stier og koncentrerede grønne områder, indtil Hr. Lek Bonshi ved indgangen ind til hovedbygningen vendte sig, slog hans kæmpe pegepind i jorden, og med en kraftfuld stemme, bød eleverne velkommen. "Elever!" råbte han, "undervisningen i år bliver mere seriøs end før. Længe nok har vi sjusket og været dovne. Nu er det tid til forandring, for verden forandrer sig og vi må følge med. Verden udenfor byernes grænser kan være magisk men også farlig. Jeg er her for at vise jer virkeligheden og der bliver ikke lagt fingre imellem. Der hænger sedler inde i foyeren med jeres klasser, hvor I skal være og hvem der underviser jer i dag. Dem der er så heldige at skulle blive undervist af mig, kan finde mig øverst oppe, lige her i fællesbygningen. Kom i sving!"

"Sikke en charmetrold" hviskede Ciman, mens de gik ind i foyeren, inde i hovedbygningen. Det bragte et lille smil på Shonin, men han glemte det hurtigt, da hele gruppen af elever begyndte at mase sig ind mod foyeren foran dem. Elevernes navne var opdelt i alfabetisk rækkefølge på tavler herinde, så Ciman gik ned i den ene ende af forhallen, og Shonin måtte spadsere ned i den anden ende. Shonin ledte efter sit navn og fandt det på

en af de sidste sedler, da han havde fået mast sig til helt nede i den ene ende af foyeren. "Shonin Aaryavir, Klasse V" stod på sedlen. Ciman fandt hurtigt Shonin igen for at spørge, hvilken klasse han var blevet tildelt. "Klasse V! Det har jeg også! Vi bliver undervist af Hr. Lek Bonshi i dag!" udbrød Ciman, nærmest inden Shonin havde fået svaret. Ciman farede op ad trapperne, mens Shonin prøvede at følge efter ham. Et lille glimt af glæde og spænding begyndte at fylde Shonin, mens de løb op ad trapperne mod Hr. Lek Bonshis lokale. Hovedbygningen føltes kæmpe, når man ledte efter ét lokale, som man ikke vidste hvor lå. De havde fået at vide, at Hr. Lek Bonshis lokale lå på øverste etage, men både antallet og længden af gangene føltes uendelige, så Ciman og Shonin fulgte bare med flokken, som de troede skulle samme vej. Til sidst for enden af en lang gang, helt øverst oppe, stod de forreste elever og ventede op ad to store brune svingdøre. De forreste elever skubbede svingdørene til side, mens Ciman og Shonin trådte nærmere, og foran dem, lige på den anden side af svingdørene, stod Hr. Lek Bonshi og stirrede mod dem, inde i et gigantisk klasselokale med borde til hver enkelt elev, og med godt mellemrum imellem bordene. Der var altså ikke plads til at sidde og hyggesnakke blandt eleverne, når Hr. Lek Bonshi underviste, lod det til. Navneskiltene på bordene stod her også i alfabetisk orden, så Shonin skulle direkte ind til højre, og Ciman måtte længere op foran. "Snakkes senere," sagde Ciman og gik hen mod sin plads. Shonin nikkede tilbage til ham og gik ned i den anden ende for at finde sin plads.

Da eleverne havde rumsteret en smule, inden de fik sat sig, vendte Hr. Lek

Bonshi sig om og spurgte helt roligt, "Sidder I?" Klassen faldt til ro med det samme. Her var så stille, at Shonin ikke burde kunne høre det på de bagerste rækker, men det var som om, at han var alene med Hr. Lek Bonshi i lokalet. Hr. Lek Bonshis autoritet var gennemborende. Han begyndte langsomt, med blikket rettet mod gulvet og ikke det mindste smil på munden, at bevæge sig ned igennem eleverne. "Velkommen, elever. Velkommen til undervisningen for magiske kræfter og artefakter på Zendo. Jeg er Takeo Lek Bonshi, men I må kalde mig Hr. Lek Bonshi. Det er mit første år som lærer på Zendo, og i år bliver anderledes på dette kursus. Det bliver langt mere praktisk og langt mindre barnligt. Mit job er at repræsentere virkeligheden og ikke forfalske den for jeres underholdnings skyld. Verden er stor og fuld af mystik. Jeg vil sørge for, at I ikke bliver uheldigt overrasket over dens forunderlige kræfter. Er der nogen af jer, som ved, hvad dette er?" spurgte han og tog ud fra sin sorte jakke en stor sort ædelsten. Shonin havde hørt hans far fortælle om disse genstande, som nogle arya-krigere havde brugt i gamle dage for at hidkalde magiske kræfter, når de skulle kæmpe. Han troede aldrig, at han ville komme til at se en i virkeligheden. Der var dog ingen chance for, at han ville række hånden op og sige det foran alle de andre elever. "Er der virkelig ingen, der ved det?" spurgte Hr. Lek Bonshi igen, "Jeg ved da ellers, at vi har et par arya-krigere i lokalet. I må da have hørt noget, eller er det blevet helt forbudt bare at nævne magiske kræfter nu om dage? Så lad mig. Dette er en magisk krystal fra Niraya-grotterne langt østpå. Det siges, at der bor en hellig skabning inde i denne krystal, og at den

hidkalder magiske kræfter for dem, som beder om det. Der findes mange forskellige slags magiske kræfter i denne verden, men dette er den mest almindelige, og også lettest anvendelige. Det er vigtigt at vide, når man har med magiske genstande at gøre, at de, imod sætning til andre genstande, er levende. De har en sjæl, så at sige. Nogle objekter kræver erfaring at benytte, og nogle kan bruges af helt almindelige mennesker. Det er også derfor, det er vigtigt, at ikke alle har adgang til sådanne objekter. Alle, helt almindelige mennesker, kan benytte sig af sådan en her. Brugen af sådan en krystal her kræver eksempelvis en pris, medmindre man forstår sig på at benytte den på anden vis. Prisen kan være fysisk, ved at svække sig selv inden brug, men også psykisk. I kan vælge at give krystallen et minde, og jo mere I ofrer, jo mere får I. Så... Hvem har lyst til at prøve?" spurgte han upåvirket.

"Dig dernede i hjørnet med det mørke hår" sagde han pludseligt, efter inden af eleverne havde meldt sig til forsøget. Det gav et sæt i Shonin, som troede, at det var ham, der blev peget på, og det vækkede ham fra hans vågne drøm, som han sad og sank ned i. Tankerne forsvandt altid væk, når han skulle koncentrere sig mest, og det gjorde ham ikke noget godt lige nu. Det var dog heldigvis en dreng, der sad foran ham, som Hr. Lek Bonshi pegede befallende på. "Ja, dig. Hvad hedder du?" spurgte den store lærer. "Eido," svarede drengen nervøst og rejste sig hurtigt. "Kom herop, Eido. Så bliver du dagens første forsøgskanin," sagde Hr. Lek Bonshi, mens han stod og ventede oppe foran eleverne med den sorte ædelsten i hånden. "Har du set sådan en før, Eido?" spurgte han, da drengen havde

bevæget sig frygtsomt op til ham. "Nej," svarede Eido og stod nærmest og lignede et lille dyr, der lige havde fået at vide, at det skulle aflives.

Stemningen i klassen var heller ikke længere så tryk og fuld af nye elevers spændthed, som den før havde været. Nu var der bare stille. Ingen vidste, hvad der skulle ske. "Vi prøver et lille forsøg her, Eido. Hvis du er klar til det. Læg hånden på stenen. Vi skal her prøve at fremtvinge et lille udstød fra stenen ved hjælp af ofring, via udveksling," sagde Hr. Lek Bonshi. "Øh, okay?" svarede Eido med rystende stemme. "Kort sagt, så giver du stenen et minde, for at den udøver en form for mørk magi, ikke for stærkt, vi vil ikke brænde hele lokalet ned. Mørk magi betyder, at magiens intention er at ødelægge eller beskadige dit mål. Lad os i dette tilfælde bare vælge den søde piges æble her," sagde Hr. Lek Bonshi og tog en af de forrestes pigers æble og stillede det på gulvet forrest i klassen, "så tag du her stenen, hold den i hånden stille og roligt. Fokuser på æblet og hvad du vil gøre ved det". "Jeg har ikke lyst til at gøre noget," svarede Eido forvirret, "hvad hvis jeg gør noget forkert?" "Det skal du ikke bekymre dig om. Bare fokuser på æblet, og kun æblet, og derefter på hvordan du vil skubbe det hen ad gulvet, stille og roligt. Det behøver ikke at være så specifikt, du skal bare tænke på at ramme æblet, så skal magien nok gøre resten. Vend dig mod æblet og luk øjnene. Tænk på et minde, der betyder noget for dig men ikke et stærkt et, og lad så stenen gøre resten af arbejdet." Eido lukkede øjnene og stod med ædelstenen i hånden, fremme mod æblet på gulvet. Eleverne i klassen kiggede målløst på det vanvittige forsøg, som nærmest var begyndt allerede, inden de sidste elever havde fået sat sig ned. Først så det

ikke ud af meget, bare en nervøs dreng, der stod med lukkede øjne og tænkte på et æble. Pludselig var det dog som om, at Eido forsvandt ind i sit hoved. Måske havde et minde fanget ham. Stenen begyndte at lyse lidt, som om der var en lille sol inde i dens center. Langsomt, som stenen begyndte at lyse mere og mere, ændrede Eidos ansigtsudtryk sig også. Hvor han før så drømmende og flyvsk ud, var han nu blevet sørgmodig at kigge på. Stenen begyndte at lyse hele området omkring Eido op. "Sådan, Eido, husk nu ikke for stærkt et minde, bare en gåtur med familien eller noget lignende," sagde Hr. Lek Bonshi befallende bag ham. Eido var for langt væk til at høre ham, som om hans minde havde betaget ham fuldstændigt. "Eido?" spurgte Hr. Lek Bonshi nu mere bekymrende. En af pigerne pegede på Eido og spurgte, "hvorfor græder han?" "Eido, hvad tænker du på? Eido!" råbte Hr. Bonshi, men samtidig fløj et sort skær ud af Eidos arm, som et kæmpe lyn af sort ild, og skød mod klassegulvet, hvor æblet lå. Eido, Hr. Lek Bonshi og de tre forreste borde omkring æblet blev skudt i den anden retning af skælvet fra den sorte ædelstens magi.

Eleverne bagerst i lokalet rejste sig og kiggede mod Hr. Lek Bonshi og Eido, der nu lå oppe foran klassen på gulvet. Hvor æblet før var, var der nu et dybt krater i gulvet, og æblet var langt borte, ikke et eneste spor tilbage. Først til at rejse sig var Hr. Lek Bonshi, som vaklede op og skyndte sig over mod Eido, der lå helt stille på gulvet. "Jer tre, hent skolesygeplejersken og sig, at hun skal tage en flaske steril syre med tilbage," sagde Hr. Lek Bonshi og pegede på tre elever oppe foran. De tre piger, som også lige havde rejst sig fra gulvet efter eksplosionen, løb nu

afsted mod skolesygeplejersken. Få af eleverne hviskede til hinanden gennem klasselokalet, men ellers var her helt stille. Ciman kiggede tilbage mod Shonin, som bare stod med åben mund og polypper. Drengene mimed et "wow" til hinanden og vendte sig derefter mod Hr. Lek Bonshi og Eido igen. Hr. Lek Bonshi blev ved med at spørge Eido, hvad han tænkte på, om mindet var stærkt, men Eido lå bare i hans arme. Han så ud til stadig at være i live, mere som om han var blevet slået bevidstløs eller var faldet i søvn. Hr. Lek Bonshi tog hans puls, inden han løftede Eido op i armene. "Han er okay," forsøgte han at trøste eleverne med, men det var tydeligt, at han selv var nervøs, "han skal bare have en tår med syre og nogle urter fra skolens have, dem burde sygeplejersken have." Nærmest inden han havde snakket færdig, stormede rektor Hr. Genko ind med skolens sygeplejerske Mima. "Hvad foregår der, Hr. Bonshi?!" udbrød Hr. Genko. Han svingede med sin røde frakke, så dramatisk som han overhovedet kunne, "hvad skal det her forestille? Prøver du at sprænge skolen i luften?!" "Jeg viser bare eleverne, hvordan virkelighedens kræfter kan se ud, udenfor skolens trygge rammer. Jeg vidste ikke, at eleverne her var for dumme til at forstå helt simple beskeder," svarede Hr. Lek Bonshi igen. Det virkede som om, den medlidenhed som Hr. Lek Bonshi havde for den sårede elev, forsvandt helt ud ad døren, da Hr. Genko kom ind ad den. Diskussionen vækkede Eido, som åbnede øjnene og svingede sig selv ned på gulvet fra Hr. Lek Bonshis arme. "Såå, Eido," sagde Hr. Genko, "gå du med Mima ned til hendes lægestue, så kan hun tage sig af dig der." "Husk at giv ham syre med hvide blade," sagde Hr. Lek Bonshi mod Mima

og den sårede dreng. "Jaja, den er god med dig," afbrød Hr. Genko, "bring dig selv og dine åndssvage kommentarer ned på mit kontor omgående, Hr. Bonshi. Vi skal have os en lille snak os to, du." Stadig dramatisk vendte Hr. Genko sig igen og gik mod udgangen. "Elever, tag ned i spisesalen. Så får I en tidlig frokost, jeg beder kokkene om at gøre noget mad klar til jer snarest. Indtil videre starter jeres næste time kl. 12, afsted med jer. Hr. Bonshi, du må følge med mig," sagde han, mens han gik ud ad døren. En utilfreds, mumlende Hr. Lek Bonshi fulgte efter ham ud af lokalet. Eleverne bevægede sig langsomt ud af lokalet, efter Hr. Genko og Hr. Lek Bonshi var trådt ud. Ciman fangede hurtigt Shonin på vej ud af lokalet, "Hold nu ferie, det er ikke hver dag man ser det, var?" spurgte han. "Det var heldigt, at der ikke skete noget med ham Eido," svarede Shonin. "Hold nu mund, hvor var det vildt. Hvor tror du, han havde den magiske krystal fra?" spurgte Ciman dybt interesseret. "Niraja-grotterne eller sådan noget. Jeg har aldrig hørt om det før," svarede Shonin, "men det kunne være vildt at have sådan en. Så kunne man gøre næsten lige hvad der passede en." "Ja, vi kunne i hvert fald få kokkene til at lave lige den mad, vi ville have," svarede Ciman. "Ja," svarede Shonin, "det kunne vi selvfølgelig også."

Inden længe kom drengene til spisesalen, på nederste etage. En kæmpe sal med en masse borde rundt omkring, der nu var tomme fordi de var de første dernede. "Skal vi gå herover?" spurgte Shonin og pegede på et bord, hvor der ikke sad andre endnu. "Ja" sagde Ciman, "eller vi kunne prøve, at sætte os ved nogle af de andre". Det havde Shonin ikke rigtig lyst til men siden Ciman nu foreslog det, så besluttede han sig for at give det et forsøg.

De satte sig ved et bord, hvor der allerede sad to af pigerne fra klassen. Det var tilsyneladende en af de piger, der var blevet væltet omkuld af Eidos forsøg på at bruge magi for første gang oppe i klassen. Den ene høj og tynd med rødbrunt hår i en hestehale, og den anden mindre og knap så tynd med kort gulligt hår. "Så har man da også set det, var?" udbrød Ciman for at bryde isen. "Ja, hold nu op mand" svarede pigene med det korte lyse hår hurtigt. "Jeg har aldrig set noget lignende" sagde hun, "Jeg blev også skudt helt omkuld men jeg slog mig ikke, overhovedet faktisk". "Jaja, den er god med dig" svarede Ciman, "vi så godt hvordan du fløj hen over gulvet oppe foran katederet". Shonin var ikke meget for at bryde ind i folks samtaler på den måde men Ciman var meget god til det, og det virkede til at pigerne forstod hans humor. "Hvad hedder du?" spurgte Shonin pigene med det lyse hår, som virkede til at være fremme i skoene. "Druk" svarede hun, "det her er Fumiko" sagde hun og slog pigene med hestehalen blødt på skulderen. "Hvad hedder I?" spurgte pigene med hestehalen. "Hyggeligt at møde jer" sagde Ciman, "jeg hedder Ciman, og det her er Shonin" svarede han og bankede Shonin blødt på skulderen, som pigerne lige havde gjort. "Har I gået her længe?" spurgte Ciman. "Nej" svarede Fumiko, "egentlig ikke. Jeg flyttede hertil for et halvt år siden, så det her er mit første år. Druk har gået her længe". "Jaja" svarede Druk, "jeg er saftusese sulten mand, hvor længe går der inden maden kommer tror I?" udbrød hun og kiggede ud mod køkkenet bag hende. Hun virkede umiddelbart ikke som typen der gik op i hvad folk omkring hende tænkte.

Efter lidt samtale og snak kom kokkene kørende ind i spisesalen med tre lange borde fulde af mad, som måtte være dagens frokost. Frokosten i dag stod på grillet kummerfisk med tilbehør. En fisk, som man først rigtigt kan se efter, at den er blevet slået ihjel. *"Gad vide hvordan de er blevet fanget,"* tænkte Shonin, imens eleverne bevægede sig op mod bordene. De tog alle en kæmpe portion for at spise rædslerne væk fra den undervisning, de lige havde været vidne til. "Gad vide om Eido er okay," sagde Fumiko med et bekymrende udtryk i ansigtet, mens de stod og skænkede mad op på deres tallerkener. "Hvem er Eido?" spurgte Druk, mens hun stablede fiskestykker på sin tallerken. "Ja, drengen der kom til skade til undervisningen i dag," svarede Fumiko. "Ah. Han har det sikkert fint," svarede Druk og kiggede på salaten ved siden af fisken, i tvivl om hun skulle prøve den. "Mima kom og tog sig af ham. Han fik bare et chok," sagde Ciman. "Bare et chok? Han var nær blevet skudt i smadder. Jeg gad godt have set dig stå der med Hr. Bonshi og skulle bruge sådan en krystal for første gang," svarede Fumiko. "Uden problemer," svarede Ciman kløgtigt, "jeg havde bare gjort det på den rigtige måde. En kæmpe stråle af energi var fløjet ud af krystallen og lige ind i hovedet på Hr. Lek Bonshi, og havde slået ham omkuld, så vi kunne få fri før tid." "Enig," udbrød Druk, "jeg havde gjort det samme." "Jaja, den er god med jer," svarede Fumiko og vendte sig om for at gå tilbage til bordet med sin mad.

Da de igen havde sat sig ved bordet, kom Hr. Genko vadende ind i kantinen. "Hej, hej, heeeeeeejjjj! Mine små akademiske blomster! Sikke dog som I allerede spire!" råbte han ud til eleverne, og kiggede på dem som om

han forventede et bifald, men ingen sagde noget. "Ja okay. Som I jo så, så havde vi lige et lille uheld på øverste sal til Hr. Lek Bonshis time, da en af eleverne nær... ehm eksploderede. Men bare rolig, vi har taget os af det, mig og vores kære skole sygeplejerske Mima. Mima stod for at tage sig af søde Eidos forbrændinger mens jeg stod for at underholde ham imens, hehe" sagde han smilende og forventede tydeligvis stadig, at eleverne ville anerkende ham for det men ingen reagerede, udover en smule forvirring blandt få. "Okay, hårdt publikum. Jeg skal nok få ram på jer møgunger. Jeg skal nok få et smil på de læber en dag" sagde han og stod i en underlig position, med den ene finger pegende på eleverne, nærmest som et våben der sagde "grin eller bliv skudt". Dette førte faktisk til smågrin fra nogle af eleverne, selv Shonin mærkede at Hr. Genko havde snittet hans latter nerve men Hr. Genko forstod tydeligvis ikke, at eleverne grinte af ham og ikke med ham. "Så siden vi nu har et ødelagt lokale og en lærer, som jeg lige skal have en dybdegående snak med omkring reglerne her på skolen, så er vi desværre nødt til at give jer fri allerede efter frokost, selvom I skulle have haft en time til med Hr. Lek Bonshi efter frokost" forklarede han. Eleverne udbrød i ren og skær jubel, som om de var i fængsel og lige havde fået at vide at de måtte gå fri. "Nå, det var godt. Jeg var lige ved og tro, at I ikke var i stand til at udtrykke glæde. Vi ses i morgen unger, vel mødt!" råbte han, svingede sin lange røde frakke omkring sig og forlod kantinen igen. "Nå, for den da" sagde Druk, "Hvad skal vi så finde på? Mine forældre kommer først hjem i aften". "Har dine forældre mad derhjemme?" spurgte Ciman, stadig med fiskestykker i

mundvigen. "Ja. Vil I med derhjem? Mig og Fumiko havde alligevel tænkt os at tage derhjem efter skole" svarede Druk. "Okay, fedt. Jeg er klar!" sagde Ciman, "skal du med Shonin?". "Øhm, jeg havde egentlig tænkt mig at tage til templet allerede efter skole" svarede Shonin. "Allerede?" spurgte Ciman, "vi kan jo sagtens nå forbi Druk først". "Jeg tager bare hjem og pakker, og så tager jeg op mod templet, tror jeg. Jeg har også brug for lidt luft, kan jeg mærke" svarede Shonin. "Okay, det må du selv om. Vi kan i hvert fald lige følges ud" sagde Fumiko. De rejste sig for at aflevere deres tallerkner, efter de havde spist og gik ud mod foyeren.

Da de var trådt ud gennem den store dør ind til foyeren, for at komme ud i friheden, stillede de sig i gårdhaven foran hovedbygningen. "Er du sikker på, at du ikke vil med?" spurgte Ciman, Shonin. "Jeg tager bare hjem og pakker mine ting, og så tager jeg op mod templet, tror jeg. Jeg har lovet mine forældre ikke at komme for sent derop," sagde Shonin og vidste egentlig ikke helt, om han ville med eller ej, men hans sociale energi var allerede ved at være opbrugt. Helt tryk omkring de andre var han nok ikke endnu. "Okay, det er bare i orden. Vi ses senere så," sagde Ciman og gav Shonin et blidt knytænveslag på skulderen igen. "Vi tager hjem til Druk og spiser al hendes mad," sagde han og vendte sig om mod pigerne. Mens de begyndte at gå tilbage mod byen, traskede Shonin den anden vej mod skoven, for at skyde genvej hjem. 2. Annulars solene stod højt på himlen nu, så Shonin gik gennem skolens områder direkte over mod skoven, så han kunne få en smule ly fra himlens hede stråler.

På trods af at solene blændede ned fra en skyfri himmel, gjorde skovens tæthed, at det så mørkt og dejligt koldt ud derinde. Det første skridt væk fra skolens sidste græsarealer og hen imod skoven gjorde, at han endelig kunne udånde lettet. Selvom det havde været en sjov og ikke mindst højst besynderlig dag, så havde det også krævet meget af hans sociale kræfter at omgås alle de nye mennesker. Det var nu gået meget godt, og han havde faktisk en følelse af, at han havde fået nogle nye venner i dag, men nu måtte han hjem og hvile sig lidt, inden han skulle til templet senere...